

Més austers, més elèctrics i més pop

Les claus del tercer disc de Manel

Avui arriba a les botigues el tercer disc de **Manel**, *Atletes, baixin de l'escenari* (DiscMedi/Warner, 2013). Quines s'han, per a, les principals novetats que presenta aquest nou treball i en què es diferencia dels anteriors? Enderrock.cat explica les claus del nou disc de **Manel**.

Foto: Juan Miguel Morales

1) Un disc més auster. Potser com a símbol dels temps que corren, **Manel** ha decidit que el seu tercer treball estigui caracteritzat per un so molt més auster que els precedents. De manera conscient, el grup ha decidit no introduir arranjaments orquestrals de cap mena. No hi ha, doncs, ni secció de vents ni quartets de corda. El guitarrista Roger Padilla ho resumeix dient: "Hem volgut fer uns títols de crèdit més curts". La instrumentació del disc, a la pràctica, és la d'un grup de pop-rock clàssic: guitarres, baixos, bateria i percussions, teclats i veu. Guillem Gisbert explica: "L'objectiu ha estat provar una paleta diferent de colors, i veure què passa. A l'estudi, quan ens apropàvem a un terreny conegut, ens n'apartàvem conscientment".

2) Un disc més elèctric. No es pot dir que en els discos de **Manel** no hi hagi hagut mai guitarres elèctriques -de fet, Padilla la toca habitualment als recitals- però sí que és cert que el quartet mai no havia elaborat cançons amb una instrumentació tan pròxima al rock com ara. Si bé l'electricitat no és la norma en el total de cançons del disc, hi ha peces on es fa explícita l'aposta per sonar endollats, com el mateix *single*, "Teresa Rampell", o l'enigmàtica "Vés, bruixot!". El bateria Arnau Vallvé explica: "El fet de no posar arranjaments orquestrals ha fet que les guitarres prenguin més protagonisme, però no hem anat conscientment a fer un disc 'guitarrero'". Un altre element diferencial són els teclats, presents en gairebé totes les cançons.

3) Un disc més pop. Si bé les tonalitats folkis segueixen sent molt presents -sobretot en cançons com "Ja era fort" o "Imagina't un nen"-, *Atletes, baixin de l'escenari* és el disc més pop de **Manel**. Ho posen de manifest temes com "Quin dia feia, amics", "Fes-me petons" o "Un directiu em va acomiadar". "El disc anterior pràcticament no tenia tornades", explica Gisbert. "És una cosa de la qual no ens havíem adonat però que tot sovint ens feien notar a les entrevistes. En aquest nou treball, potser de forma una mica conscient, hem fet més cançons amb tornades". Afirment que el fet de compartir management i hores de carretera amb bandes com **Antònia Font** o **Mishima** no ha influït en aquesta aposta més pop. "Anar a fer una cervesa amb David Carabén o tocar-li el braç no t'influeix de manera especial, el que importa és la música i aquesta és accessible a tothom."

4) Un disc amb més treball lletrístic. Pel que fa a la lírica, *Atletes, baixin de l'escenari* dobla l'aposta per la qualitat i el detallisme que ja era present en els treballs anteriors del grup. No hi ha cap lletra escrita des d'un punt de vista obvi. Quan el grup s'apropa als temes amorosos més clàssics -com a "Fes-me petons" o "Quin dia feia, amics"- ho fa afegint-hi un contrapunt que trenca amb els llocs comuns. Al mateix temps, els textos de "Deixar-te un dia" o "A veure què en fem" requereixen dobles i terceres lectures, i tot i la seva complexitat, acaben enganxant. Gisbert afirma: "Una lletra molt evident pot funcionar de meravella, i una lletra críptica i misteriosa també. No estic tan segur, però, que algú pugui anar a buscar el misteri conscientment. Això cal portar-ho dins".

5) Un disc més valent. En el conjunt, *Atletes, baixin de l'escenari* és el disc més valent de **Manel**. Si a *10 milles per veure una bona armadura* (Warner/DiscMedi, 2011) s'allunyaven en part de les formes que més els havien funcionat al seu disc de debut, en aquest tercer treball el trencament encara és més explícit. Hi ha una voluntat ferma de no conformar-se i no trepitjar territoris fàcils. El baixista Martí Maymó explica: "Ser comercial no és un estil; al final el que hi ha és música més bona o més dolenta; al final les cançons apel·len a l'emoció i cadascú té la seva pròpia estratègia per aconseguir-ho".